

**הציונות
הדתית**
בראשות בצלאל סמוטריץ'

לא עושים רעש. עושים.

**הציונות הדתית מסכמת קדנציה
ומתכננת את הקדנציה הבאה.
מוסף חג חגיגי**

ערב חג הסוכות תשפ"ז

אחיי ואחיותיי,

שמשאירות יותר כסף בכיס שלכם, האזרחים. הענקנו הטבות מס לתושבי אשקלון, נוף הגליל ויהודה ושומרון. פעלנו לשיקום הצפון והדרום, השקענו מיליארדים להצלת ערי הגליל וקיבלנו החלטות למיגון ופיתוח יישובי קו העימות בצפון. בעבודה יסודית ועקבית התחלנו לממש את תיקון מערכת המשפט והשבת האיוון בין הרשויות. במעשים, לא בדיבורים והצהרות. חוללנו מהפכה בתחום בריאות הנפש, פעלנו רבות למען קליטת עולים חדשים וחיזקנו את זהותה היהודית של המדינה. ייצגנו בגאון את ערכי הציונות הדתית ודאגנו בגאווה למפעלי התורה, החינוך והחברה של הציונות הדתית, בחומר וברוח, מתוך הבנה שאלו הם החממות ובתי הגידול של בני ובנות הציונות הדתית שעם ישראל פגש בשיא תפארתה בשנות המלחמה, בחזית ובעורף. והיד עוד נטויה.

בקדנציה הבאה אנחנו נחשים להמשיך בעזרת השם לעבוד למענכם. הכנו תכניות מפורטות לייחוד הנגב והגליל, להשלמת תיקון מערכת המשפט ולהשבת האיוון בין הרשויות וחיזוק המשילות לצד תכנית לאומית להקלת הנטל על המילואימניקים, לגיוס חרדים ותיעדוף ציבור המשרתים.

בבחירות הקרובות אנחנו מבקשים שתתנו בנו את האמון כדי שנוכל להמשיך ולחולל מהפכות עבור כלל עם ישראל.

בע"ה נעשה, ננצח ונצליח!

בהערכה עמוקה,

בצלאל סמוטריץ'

יו"ר מפלגת הציונות הדתית
שר האוצר והשר במשרד הביטחון

מדינת ישראל נמצאת בצומת גורלי לעתידה. בעוד כחודש ימים, יינתנו לכם הכח והזכות להשפיע על עתיד ילדיכם בבחירות לכנסת ה-26.

בקדנציה האחרונה, הוכחנו חבריי ואני בציונות הדתית, מה אפשר לעשות עם נבחרת שבאה לעבוד עבורכם. נבחרת שלא עושה רעש אלא פשוט עושה. עם האמון שניתן לנו מכם, הציבור, פעלנו מתוך אמונה אמיתית בצדקת הדרך למען כלל עם ישראל, תורת ישראל וארץ ישראל.

בקדנציה האחרונה הצלחנו לממש מדיניות ימין אמיתית ולקיים כמעט את כל מה שהבטחנו עבורכם. הובלנו מהפכת ענק, חסרת תקדים, בהתיישבות ביהודה ושומרון אשר מחסלת הלכה למעשה את רעיון המדינה הפלסטינית. זהו צעד אסטרטגי חשוב לא רק לתושבי יו"ש, אלא למדינת ישראל כולה. ביצרנו את רצועת הביטחון של כל ריכוזי האוכלוסיה במדינת ישראל מבאר שבע בדרום ועד עפולה בצפון. השפענו רבות על ניהול המלחמה ושינינו את תפיסת הביטחון של ישראל מהכלה להכרעה אל מול קמפיין ענק שדרש תבוסה וכניעה בכל מחיר.

למרות המלחמה הארוכה והיקרה בתולדות המדינה, הכלכלה הישראלית מרקיעה שחקים. הורדנו מיסים למילואימניקים ולמעמד הביניים והובלנו רפורמות גדולות נגד עושק הבנקים

קדנציה של עשייה

ארבע שנים של אחריות נמדדות לא בכותרות, אלא בעבודה שנעשית בתוך המערכות ובתוצאות שמגיעות לשטח.

בקדנציה האחרונה הציונות הדתית נכנסה למוקדי ההשפעה כדי להפוך דרך למדיניות: להעביר סמכויות, לפתוח חסמים, לבנות מנגנונים, להקצות תקציבים ולקדם רפורמות.

זו תמונת העשייה שלנו - בהתיישבות, בכלכלה, במילואים, בחינוך, במשפט, בביטחון, בעלייה, בזהות היהודית, בנגב ובגליל.

לא סיסמאות. קבלות.

לא לנהל את המלחמה. לנצח אותה.

בקבינט המדיני-ביטחוני, דחפו השרים סמוטריץ' וסטרוק לקו תקיף וברור יותר. אותו קו בא לידי ביטוי גם בזירה הרחבה יותר, כולל שותפות ודחיפה למתקפה על איראן - מהלך שממחיש את ההבנה שהמערכה של ישראל אינה מתנהלת רק מול זרועות הטרור, אלא גם מול מי שמפעיל, מממן ומחמש אותן.

חזית נוספת הייתה מול הרשות הפלסטינית. במשך שנים הרשות המשיכה להיות גורם שמעורב בעידוד ובמימון טרור, ובתשלום למחבלים ולמשפחותיהם, בזמן שהיא נהנית ממעמד מדיני וכלכלי. בקדנציה האחרונה קודמו צעדים לגביית מחיר כלכלי מהרשות הפלסטינית על מעורבותה בטרור, כולל חילוט כספי טרור והעברתם למשפחות נפגעות טרור. זהו שינוי חשוב בתפיסה: מי שמעודד טרור לא יכול להמשיך לשלם עליו בלי לשאת במחיר.

גם ההתיישבות היא חלק מתפיסת הביטחון הזו. כ-150 נקודות התיישבות - חוות ויישובים חדשים שאושרו - אינן רק הישג התיישבותי, אלא גם מגן על מדינת ישראל. נוכחות ישראלית בשטח, אחיזה במרחבים הפתוחים, חוות, יישובים וצירי חיים - כל אלה יוצרים שכבת ביטחון אזורית שמגינה על מרכז הארץ ועל לב המדינה.

הקדנציה האחרונה החזירה לשולחן הביטחוני שפה פשוטה וברורה: לא עוד הכלה, לא עוד פחד מהכרעה, ולא עוד ניהול אינסופי של איומים. ביטחון ישראל נבנה מתקציב, מהתיישבות, מקבינט נחוש, מגביית מחיר מממני טרור, משליטה במרחב ומהיכולת לומר גם ברגעים הקשים ביותר - המטרה היא לנצח.

מלחמה ארוכה בוחנת לא רק את הכוח הצבאי של מדינה, אלא גם את עמוד השדרה המדיני שלה. היא בוחנת האם ההנהגה יודעת לעמוד בלחצים, לשמר את מטרות המלחמה, לתקצב את המערכה לאורך זמן, לגבות מחיר מהאויבים שמממנים טרור, ולא לאפשר למציאות הביטחונית להתגלגל מעצמה.

בקדנציה האחרונה, בתוך אחת המלחמות הקשות והיקרות בתולדות מדינת ישראל, פעל יו"ר מפלגת הציונות הדתית ושר האוצר בצלאל סמוטריץ' מתוך תפיסה ברורה: ביטחון ישראל לא יכול להסתפק בניהול סיכונים או בהכלת איומים. אחרי 7 באוקטובר, מדינת ישראל הייתה חייבת לחזור לשפה של הכרעה, יוזמה וגביית מחיר.

”
**הובלנו העברת
תוספות של
מיליארדים למערכת
הביטחון, כדי לאפשר
לצה"ל להמשיך
להילחם.**

הקו הזה בא לידי ביטוי קודם כל בעמידה מול ניסיונות לכפות על ישראל עסקת כניעה מופקרת. מול לחצים כבדים מבית ומחוץ, נשמרה ההתעקשות על עקרונות שמובילים לניצחון ולא לכניעה. לא עוד עצירה של המלחמה לפני השגת יעדיה, לא עוד מתנות

אסטרטגיות לחמאס, ולא עוד מהלכים שמחזירים את ישראל לאותה נקודת חולשה שממנה יצאה המלחמה.

אבל הכרעה ביטחונית דורשת גם כסף. המלחמה הארוכה חייבה תקצוב רחב של מערכת הביטחון, ותוספות של מיליארדים הועברו כדי לאפשר לצה"ל להמשיך להילחם, להצטייד, להיערך ולהחזיק מערכה ממושכת. זה היה אחד המבחנים הגדולים של ניהול המדינה בזמן מלחמה: מצד אחד לשמור על אחריות כלכלית, ומצד שני לוודא שלמערכת הביטחון יש את הכלים הדרושים לניצחון.

משנים את מפת

יהודה ושומרון

מינהל אזרחי לעניינים אזרחיים, והחלה עבודה שיטתית שנועדה להפוך את ההתיישבות ממערכת שמגיבה למציאות - למערכת שיוזמת, מתכננת ומובילה אותה.

התוצאות נראות היטב בשטח: בקדנציה אחת הוקמו 103 יישובים חדשים ביהודה ושומרון, ולצידם 150 חוות חקלאיות שמרחיבות את האחיזה הישראלית באמצעות חקלאות ומרעה. החוות הללו אינן רק נקודות קטנות על המפה, הן שומרות בפועל על יותר ממיליון דונם של שטחים פתוחים, מחזקות את הנוכחות הישראלית ומונעות השתלטות עוינת על הקרקע.

גם בתחום הבנייה והתכנון נרשמה קפיצת מדרגה. אושרו למעלה מ-60 אלף יחידות דיור חדשות ביהודה ושומרון, והוכרזו יותר מ-30 אלף דונם כאדמות מדינה, והליך אישור יחידות הדיור השתנה כך שבמקום אישורים שלוש פעמים בשנה בלבד, ניתן לקדם אישורים אחת לשבועיים, בדומה לשאר הארץ. המשמעות היא פשוטה: ההתיישבות לא מחכה עוד לאירוע פוליטי מיוחד כדי להתפתח. היא נכנסת לשגרת עבודה.

במשך שנים ארוכות ההתיישבות ביהודה ושומרון חיה בין חזון גדול למציאות מורכבת. כולם דיברו על בנייה, על הסדרה, על כבישים, על חוות, על שמירה על אדמות המדינה ועל הצורך להפסיק לנהל את לב הארץ כאילו הוא אזור זמני. אבל בשטח, שוב ושוב, תוכניות נתקעו, יישובים חיכו להכרה, כבישים התעכבו, חוות פעלו בלי מעטפת מספקת, והכול היה תלוי באישורים נקודתיים, בחסמים בירוקרטיים ובלחצים מדיניים.

בקדנציה האחרונה, בהובלת יו"ר מפלגת הציונות הדתית, שר האוצר והשר במשרד הביטחון בצלאל סמוטריץ', התפיסה הזו השתנתה. במקום להמשיך לנהל את ההתיישבות כמאבק מתמשך על כל אישור וכל תקציב, נבנתה שיטה: העברת סמכויות, שינוי מנגנוני עבודה, קיצור תהליכים,

פתיחת חסמים, והכנסת יהודה ושומרון למסלול של תכנון, פיתוח וביצוע.

השינוי הזה התחיל מהבסיס: מי שמחזיק בסמכויות יכול גם לשנות מציאות. לכן הועבר הטיפול בנושאים האזרחיים ביהודה ושומרון לשר סמוטריץ', הוקמה מינהלת ההתיישבות במשרד הביטחון, מונה סגן ראש

”
**החוות הללו אינן רק
נקודות קטנות על
המפה - הן שומרות
בפועל על יותר
ממיליון דונם של
שטחים פתוחים.**

שמאפשרים ליישובים לגדול, למשפחות להגיע, לעסקים להיפתח ולמרחב כולו להפוך ליציב, מחובר ובטוח יותר.

אחרי שנים שבהן ההתיישבות נדרשה להיאבק על כל אישור, כל כביש, כל תוכנית וכל נקודת אחיזה, הקדנציה האחרונה סימנה שינוי כיוון עמוק. לא עוד מדיניות שמסתפקת בשימור הקיים או בניהול זהיר של המציאות, אלא מעבר למדיניות יוזמת שבונה את השלב הבא של יהודה ושומרון: יישובים חדשים, חוות חקלאיות, תכנון ארוך טווח, תשתיות, תחבורה, אזורי תעשייה, מרכיבי ביטחון ואחיזה ישראלית רחבה יותר בשטח.

המשמעות של השינוי הזה אינה רק במספרים, אלא בתפיסה. יהודה ושומרון אינם עוד מרחב שמתקדם רק כאשר נפתח חלון פוליטי או כאשר מצליחים להסיר חסם נקודתי. הם הופכים לחבל ארץ שמדינת ישראל מתכננת, מתקצבת, מחברת ומפתחת באופן שיטתי. אחרי שנים של הבטחות גדולות ומאבקים קטנים, המפה עצמה התחילה להשתנות.

אחד הסמלים הגדולים של השינוי הוא תוכנית E1. אחרי שנים של עיכובים, הבטחות והקפאות, קודמה התוכנית ואושרו במסגרתה כ-3,400 יחידות דיור במרחב האסטרטגי שבין ירושלים למעלה אדומים. זהו לא רק עוד פרויקט בניה, אלא מהלך שמחזק את הרצף ההתיישבותי, מבסס את האחיזה הישראלית סביב ירושלים ומשנה את מפת ההתיישבות לשנים קדימה.

אבל התיישבות אינה נבנית רק בבתים. היא צריכה כבישים, תעסוקה, תחומי שיפוט, ביטחון ותשתיות. לכן הושקעו 7 מיליארד ש"ח בתחבורה ובתשתיות ביהודה ושומרון, ועוד 1.75 מיליארד ש"ח הועברו לחיבור היישובים החדשים לרשת התחבורה. במקביל נקבעו 130 תחומי שיפוט חדשים, הוקמו 5 אזורי תעשייה חדשים, הועברו 210 מלש"ח למרכיבי ביטחון בחוות, ו-300 מלש"ח הוקצו להחזרת בסיסי צה"ל לצפון השומרון.

גם כביש מעלה אדומים-ירושלים אושר בעלות של 335 מלש"ח, כחלק מחיזוק החיבור התחבורתי בין מעלה אדומים לבירה. אלה אינם פרטים טכניים, אלה הכלים

המהפכה הזו אינה רק במספר היישובים שאושרו או במספר הדונמים שנשמרו. היא שינוי ביחס של המדינה אל יהודה ושומרון.

כלכלה של אחריות בזמן מלחמה

קודמה החלטת ממשלה להפחתת מס הכנסה בדיקת של עד 5,000 ש"ח בשנה לעובד, באמצעות עדכון מדרגות המס. לצד זאת הורחבו נקודות הזיכוי להורים: משפחות עם ילדים בגיל הרך קיבלו הטבה של כ-1,000 ש"ח בחודש, נוספו נקודות זיכוי גם להורים לילדים בגילי 12-18, והורחב מענק העבודה להורים לילדים עד גיל 3. מאחורי כל סעיף כזה עומדת תפיסה פשוטה: בתקופה שבה הכול מתייקר, משפחות עובדות צריכות להישאר עם יותר כסף ביד.

אבל המבחן הגדול ביותר היה מול משרתי המילואים. המלחמה הפכה את המילואים מאירוע קצר ומוגבל למציאות חיים מתמשכת. לכן המדיניות הכלכלית לא הסתפקה באמירת תודה. ללוחמי מילואים ששירתו לפחות 30 ימים בשנה ניתנו נקודות זיכוי בשווי של עד 11,616 ש"ח, הועברה מעטפת ממשלתית למשרתי המילואים בדיקת של 26 מיליארד ש"ח, ונקבעה הקצאה של 50% למילואימניקים במכרזי "דירה בהנחה". זו הייתה אמירה ערכית וכלכלית יחד:

מלחמה ארוכה אינה מתנהלת רק בחזית. היא מתנהלת גם בעורף הכלכלי: בעסק הקטן שמנסה להבין אם יצליח לפתוח מחר בבוקר, במשפחה שמרגישה את יוקר המחיה בסופר, בעצמאי שמגלה שהלקוחות נעלמו, במילואימניק שעוזב עבודה לחודשים ארוכים, ובמשק שלם שנדרש להמשיך לנוע גם כשחלק גדול מהמדינה מגויס.

”
**בשנים האלה בנינו מדיניות
שניסתה להחזיק את כל
הקצוות יחד כדי להכין
את המשק הישראלי ליום
שאחרי**

זו הייתה נקודת המבחן של הכלכלה הישראלית בקדנציה האחרונה. לא תקופה רגילה של צמיחה ושגרה, אלא מציאות של מלחמה יקרה, אי-ודאות ביטחונית, עומס תקציבי וצורך להחזיק במקביל את הביטחון, העורף, המשפחות, העסקים ומונעי הצמיחה. בתוך המציאות הזו, בהובלת יו"ר מפלגת הציונות הדתית ושר האוצר בצלאל סמוטריץ', נבנתה מדיניות שביקשה לעשות שני דברים יחד: לתת מענה מידי למי שנפגעו, ולהמשיך לשמור על אחריות כלכלית ארוכת טווח.

כדי להגדיל את ההכנסה הפנויה ולהקל על יוקר המחיה,

גם התשתיות ומנועי הצמיחה לא נעצרו. חוק התשתיות הלאומיות קודם כדי להאיץ פרויקטים לאומיים ולהסיר חסמים בירוקרטיים, וחוק המטרו חוקק כדי לקדם את אחד מפרויקטי התחבורה הגדולים בישראל. קרן הארנונה הוקמה כדי לחזק את הרשויות ולעודד בנייה למגורים, ובמקביל אושרו הטבות מס בשיעור של 7% לתושבי יהודה ושומרון, אשקלון ונוף הגליל, קובעו הטבות המס לנהריה, והוחל פטור ממס לעולים חדשים כדי להקל על השתלבותם בישראל.

כך נראית כלכלה של אחריות בזמן מלחמה: לא פאניקה, לא חלוקת הבטחות, ולא עצירה של המדינה עד יעבור זעם. אלא ניהול שמחזיק יחד את החזית והעורף, את המשפחות והעסקים, את המילואימניקים ומנועי הצמיחה - ומוודא שגם בתוך מלחמה, מדינת ישראל ממשיכה לעמוד, לתפקד ולבנות את היום שאחרי.

מי שנושא בנטל הביטחון צריך לקבל עדיפות גם כשהוא חוזר הביתה.

במקביל, המדינה נדרשה למנוע קריסה של עסקים, עמותות וקהילות שנפגעו מהמלחמה. מתווה הפיצויים לעסקים נועד לאפשר להם להחזיק עובדים, לשמור על פעילות ולהתכונן ליום שאחרי. גם עמותות שנפגעו קיבלו מענה באמצעות קרן סיוע של יותר מ-38 מלש"ח, מתוך הבנה שגם בזמן חירום אסור שהמערכות החברתיות והקהילתיות ייעלמו.

לצד המענים המידיים, המשיכה העבודה על רפורמות עומק. חוק חשבוניות ישראל נועד להילחם בחשבוניות פיקטיביות ולמנוע נזק של מיליארדי שקלים לקופת המדינה.

רפורמת הבנקים הקטנים נועדה לפתוח את השוק לתחרות ולהוזיל אשראי למשקי בית ולעסקים. במקביל הוטל מס של 15% על רווחי היתר של הבנקים למשך 5 שנים, כדי לוודא שגם המערכת הפיננסית נושאת בחלקה בתקופה שבה הציבור כולו מתמודד עם הנטל.

”

מלחמה זו לא תקופה שבה אפשר לנהל את המשק רק דרך טבלאות אקסל. לצד הצורך לשמור על אחריות תקציבית, היה צריך לתת מענה מהיר לאנשים אמיתיים

נותנים גב לחי שנושאים בנטל

אבל המענה לא נעצר בכסף הישיר. המלחמה פגעה גם בעצמאים, בבעלי עסקים ובמקומות עבודה שנאלצו להתמודד עם היעדרות ממושכת של עובדים ומנהלים. לכן קודמו מענים ייעודיים לעצמאים ולבעלי עסקים ששירתו במילואים, כולל סיוע כלכלי, ייעוץ עסקי, קרנות הלוואה וכלים שנועדו לעזור להם לחזור לפעילות ולא לקרוס בגלל השירות.

גם המשפחות קיבלו מקום מרכזי. ילדים של מילואימניקים, בני זוג שנשארו לשאת את הבית לבד, משפחות שהתמודדו עם חודשים של אי-ודאות וגעגוע - כולם היו חלק מהתמונה. לכן הורחבו מענים לילדי מילואימניקים, כולל השתתפות בקייטנות ובמסגרות, וקודמו מענים של טיפול רגשי, בריאות הנפש, ימי הסתגלות וחזרה הדרגתית לשגרה.

גם במערכת ההשכלה והתעסוקה נדרשו התאמות. סטודנטים ששירות המילואים פגע בשנת הלימודים שלהם קיבלו סיוע, הטבות וסבסוד שכר לימוד, וקודמו הגנות תעסוקתיות שנועדו למנוע פגיעה במקום העבודה בעקבות שירות ממושך. במקביל, ניתנו מענים גם למעסיקים של משרתי מילואים, מתוך הבנה שהנטל הכלכלי של המלחמה נוגע למעגלים רחבים הרבה יותר מהחייל עצמו.

זו אמירה ערכית עמוקה על מי אנחנו כחברה. הוקרה למילואימניקים אינה יכולה להסתיים במילים יפות. היא חייבת להיות מורגשת בחשבון הבנק, בדיור, בעסק, בלימודים, במשפחה ובבריאות הנפש. בקדנציה הזו נעשה ניסיון להפוך את המשפט "העם מצדיע למילואימניקים" למדיניות ממשלתית שמלווה אותם גם כשהם חוזרים הביתה.

המלחמה החזירה את המילואים למרכז החיים בישראל. מה שהיה בעבר עבור רבים שבוע אימון או סבב קצר הפך למציאות ממושכת: חודשים ארוכים מחוץ לבית, משפחות שמתנהלות לבד, עסקים שנפגעים, לימודים שנקטעים, ילדים שמתרגלים להיעדרות, ומשרתי מילואים שנדרשים שוב ושוב לעזוב הכול ולהתייצב.

בתוך המציאות הזו, בהובלת יו"ר מפלגת הציונות הדתית ושר האוצר בצלאל סמוטריץ', השתנתה גם השפה של המדינה כלפי המילואימניקים. לא עוד מחיאות כפיים בלבד, לא עוד תודה יפה בטקסים ובנאומים, אלא ניסיון להפוך את ההוקרה למדיניות ממשית: תקציבים, זכויות, מענקים, הטבות ומעטפת רחבה שנוגעת לא רק למשרת עצמו, אלא גם למשפחה, לעסק, ללימודים ולחזרה לשגרה.

”

במרכז המהלך עמדה מעטפת ממשלתית חסרת תקדים למשרתי המילואים ולמשפחותיהם בהיקף של 26 מיליארד ש"ח.

במרכז המהלך עמדה מעטפת ממשלתית חסרת תקדים למשרתי המילואים ולמשפחותיהם בהיקף של 26 מיליארד ש"ח. זהו לא עוד סעיף תקציבי, אלא שינוי ביחס של המדינה למי שנושאים על כתפיהם את ביטחון ישראל. ההבנה הייתה פשוטה: מי שנותן למדינה חודשים ארוכים מחייו, מי שעוזב עבודה, משפחה, ילדים ועסק כדי להגן על כולנו, לא יכול לחזור הביתה ולגלות שהוא נשאר לבד.

לצד המעטפת הרחבה, ניתנו הטבות מס משמעותיות ללוחמי מילואים ששירתו לפחות 30 ימים בשנה, בשווי של עד 11,616 ש"ח. בנוסף, נקבעה הקצאה של 50% למילואימניקים במכרזי "דירה בהנחה", כדי לתת עדיפות אמיתית למי שנושאים בנטל גם באחד האתגרים המרכזיים של החיים בישראל: רכישת דירה ובניית עתיד למשפחה.

לא עניד

לא עניד

משכטנים

הרכב הוועדה לבחירת נציב תלונות הציבור על שופטים, כדי לעדכן את אופן בחירת הגורם שמפקח על התנהלות השופטים. במקביל קודם חוק לפיצול תפקידי היועץ המשפטי לממשלה, מתוך תפיסה שיש להפריד בין תפקיד היועץ המשפטי לממשלה לבין סמכויות התביעה הכללית.

בתוך אותה תפיסה קודם גם מהלך להפרדת מח"ש ממשרד המשפטים, כדי לחזק את עצמאותה של המחלקה לחקירות שוטרים. לצד זה קוצרה תקופת ההתמחות במשפטים ושונה מבנה תשלומי דמי החבר בלשכת עורכי הדין - צעדים שנוגעים למבנה המקצועי והארגוני של עולם המשפט עצמו.

הקדנציה הזו הציבה בפני מדינת ישראל גם אתגר משפטי חסר תקדים בעקבות טבח 7 באוקטובר. כחלק מהמענה לכך קודם חוק להעמדה לדין בגין הטבח, שנועד להסדיר את העמדתם לדין של מחבלי

חמאס ושותפיהם בגין רצח, פשעי מין, חטיפה וביזה. לצד זאת קודם חוק למניעת מימון ייצוג משפטי בידי המדינה במקרים שנקבעו בחוק, ותוקן חוק הירושה כדי למנוע ירושה ממי שנקבע בהליך אזרחי כי גרם בכוונה או באדישות למות המוריש.

תיקון מערכת המשפט איננו מהלך אחד ואיננו מסתיים ביום אחד. הוא בנוי מצעדים מצטברים: שינוי ועדות, תיקון סמכויות, חיזוק פיקוח, הפרדת תפקידים, והתאמת הכלים המשפטיים למציאות ביטחונית ולאומית מורכבת. בקדנציה האחרונה התחילה העבודה הזאת לרדת מהכתורות אל המנגנונים עצמם.

במשך שנים המחנה הלאומי דיבר על תיקון מערכת המשפט, אבל בפועל נתקע שוב ושוב באותה נקודה: ממשלות נבחרות קיבלו מנדט מהציבור, שרים ביקשו לקדם מדיניות, הכנסת חוקה חוקים - ואז הגיעו בג"ץ, יועצים משפטיים, פרשנויות, עילות, חסמים ומנגנונים משפטיים שהפכו את המשימות למשימה כמעט בלתי אפשרית.

הוויכוח על מערכת המשפט איננו ויכוח טכני על סעיף כזה או אחר. זו שאלה יסודית על דמוקרטיה: מי קובע את המדיניות במדינת ישראל - הציבור ונבחריו, או מערכת משפטית שלא עומדת לבחירה? במשך שנים נוצרה

בישראל מציאות שבה אחריות ציבורית הייתה אצל הממשלה, אבל כוח בלימה משמעותי היה בידיים אחרות. את הפער הזה בדיוק ביקשנו לתקן.

בהובלת יו"ר מפלגת הציונות הדתית ושר האוצר בצלאל סמוטריץ' ושותפינו במחנה הלאומי, החל בקדנציה האחרונה מהלך שנועד להחזיר את האיזון

בין הרשויות. לא במהלך אחד קסום, ולא בלי התנגדות קשה, אלא דרך שורה של צעדים שנוגעים בלב מנגנוני הכוח של מערכת המשפט.

אחד המהלכים המרכזיים היה שינוי הרכב הוועדה לבחירת שופטים. במשך שנים עמדה הוועדה הזו בלב הוויכוח על דמותה של מערכת המשפט ועל מידת ההשפעה של הציבור, באמצעות נבחריו, על בחירת השופטים. שינוי הרכב הוועדה והוצאת נציגי לשכת עורכי הדין נועדו לשנות את מאזן הכוחות בתהליך הבחירה ולהכניס אליו אחריות ציבורית רחבה יותר.

לצד זאת בוטלה עילת הסבירות, שהפכה עם השנים לאחד הכלים המרכזיים להתערבות בהחלטות ממשלה ושרים. ביטול העילה נועד לצמצם את האפשרות להחליף את שיקול הדעת של הדרג הנבחר בשיקול דעת משפטי, ולהחזיר לממשלה ולשרים את היכולת לקבל החלטות במסגרת סמכותם.

גם מנגנוני הפיקוח והייעוץ עמדו במוקד העבודה. שונה

אכתוח את הדלת ליהודי העולם

הבריאות הורחבה פעילות מינהלת הרופאים לעולים, מתוך יעד לשלב יותר מ-1,000 רופאים עולים במערכת הבריאות בישראל. נפתחו מסלולי "נתיב לרפואה" ברמב"ם ובשיבא, והוענקו מענקים של עד 400 אלף ש"ח לרופאים עולים שיגיעו לחזק את שירותי הבריאות בנגב ובגליל.

עבור הדור הצעיר של העולים, הורחבו תוכניות פל"א ויע"ל כדי לתת תגבור לימודי וחברתי לכ-1,800 תלמידים ב-41 בתי ספר. במקביל פותחו תוכניות ייחודיות לעולים הצעירים בשמונה אוניברסיטאות וב-16 מכללות, הוגדלה המעטפת לסטודנטים עולים, והוענק סיוע של 1,500 ש"ח בשכר דירה. כי ילד שמוצא את מקומו בכיתה וסטודנט שמצליח להחזיק לימודים אינם רק "נקלטים" - הם מתחילים לבנות כאן עתיד.

גם השירות והזהות נכנסו לתוך אותה תפיסה. הוכפל מספר העולים ומתנדבי חו"ל בשירות קרבי, הוקמה יחידה ייעודית לחיילים עולים ולחיילים בודדים, הוקם מוקד זכויות למילואימניקים עולים בשש שפות, ונבנו גרעיני "מרום" לבנות שירות בודדות ועולות. במקביל הועברו 100 מלש"ח לקידום החינוך היהודי בתפוצות, כדי לחזק את הקשר לישראל עוד לפני רגע העלייה.

קיבוץ גלויות לא מתרחש מעצמו. הוא דורש מדיניות, תקציבים, ליווי, רגישות והסרת חסמים. זו הייתה העבודה: לא רק לומר ליהודי העולם "בואו", אלא להכין להם כאן בית אמיתי - במקצוע ובעבודה, בקהילה, בלימודים, בשירות, בזהות ובחיים החדשים שהם בוחרים לבנות בישראל.

יש רגע שבו יהודי מהתפוצות מחליט לקשור את גורלו בגורל מדינת ישראל. לעזוב את הבית שבו הוא גדל, להביא משפחה, להתחיל מחדש, ללמוד שפה, למצוא עבודה, לחפש בית, להכניס ילדים למסגרות, ולהפוך את חלום הדורות למציאות יומיומית. ברגע הזה מדינת ישראל נבחנת: האם היא רק מדברת על קיבוץ גלויות, או שהיא יודעת לפתוח את הדלת באמת.

בקדנציה הזו פעלה הציונות הדתית כדי להפוך את העלייה ממעמד חגיגי למדיניות קליטה מעשית. עולה חדש אינו מספר בטבלה. הוא אדם עם מקצוע, משפחה, שפה, זכויות, חששות וחלום. לכן, הקליטה צריכה להתחיל הרבה לפני שהוא מנסה בקושי להסתדר מול הבירוקרטיה: במס רכישה, במס הכנסה, ברישוי מקצועי, בדיוור, באקדמיה, בחינוך, בשירות ובקהילה.

מתוך התפיסה הזו קודמו צעדים שנועדו להסיר חסמים כבר בתחילת הדרך. הוחל פטור ממס הכנסה לעולים בשנת 2026, והוקל מס הרכישה באמצעות פטור לעולים חדשים על דירה בשווי של עד 2 מיליון ש"ח. לצד זאת הוקם מערך ליווי אישי לעולים, הושקה תוכנית "נחיתה רכה", ומונו יועצי קליטה דוברי אנגלית, צרפתית ורוסית. במקום שהעולה יחפש לבד את דרכו בתוך המערכת, המדינה מתחילה לפגוש אותו בשפה שלו ובצרכים שלו.

אחד החסמים הקשים ביותר הוא ההכרה במקצוע. רופא, מהנדס או בעל מקצוע שעולה לישראל היה לעיתים צריך להתחיל מחדש כאילו כל מה שלמד ובנה עד היום נמחק. בשל כך, קידמנו רפורמה ברישוי מקצועות לעולים, לצד הכרה מוקדמת ברישיונות מקצועיים, כך שהם יוכלו להמשיך לעבוד במקצוע שלהם. בתחום

”
**בקדנציה הזו פעלה
הציונות הדתית כדי
להפוך את העלייה
ממעמד חגיגי
למדיניות קליטה
מעשית.**

מסקיזים בדור הבא של

המדינה

העבודה לא נעצרה בתוך בתי הספר. תנועות הנוער הציוניות-דתיות הן חלק מהמערכת החינוכית הרחבה לא פחות מהכיתה עצמה. שם נערים ונערות לומדים אחריות, הדרכה, חברות, מנהיגות ונתינה. לכן ניתנה תוספת של 3.5 מלש"ח לפעילות תנועות הנוער, ולצידה הושקעו יותר מ-40 מלש"ח בבינוי סניפים.

אחד המבחנים החשובים של מערכת חינוך הוא היכולת שלה לראות גם את הילד שנמצא בקצה. לכן, הושקעו יותר מ-325 מלש"ח לבניית פנימיות, נוספו 50 מלש"ח לתקנים בעליית הנוער בחינוך הדתי, יותר מ-9 מלש"ח הועברו לכפרי הנוער, וכ-68 מלש"ח הוקצו להעצמה רוחנית ולטיפול בנוער בסיכון. כדי שהחיזוק הזה לא יישאר נקודתי, נבנתה גם תשתית מערכתית רחבה יותר: 14 מלש"ח לתמיכה ברשתות החינוך של החמ"ד, 30 מלש"ח לכנסים, השתלמויות ואירועים, תוכניות למניעת נשירת בני נוער, ושיתוף פעולה בתחום השירות הפסיכולוגי-ייעוצי. שבעה מוסדות הוכנסו למינהל לחינוך התיישבותי, מה שמעניק להם זכאות לתקציבים שוטפים, למלגות הורים ולתקציבי בינוי והצטיידות.

המשמעות של כל זה גדולה יותר מתקציב כזה או אחר. זו בחירה לומר שהחינוך הדתי-לאומי איננו עניין סקטוריאל צר, אלא נכס לאומי. מדינת ישראל זקוקה לדור שמקבל חינוך לשורשים, לשירות, לאהבת הארץ, לערבות הדדית ולמנהיגות. דור שיועד ללמוד תורה, לשרת בצבא, לבנות קהילה, לקחת אחריות ולהוביל.

לכן ההשקעה בחמ"ד, בתנועות הנוער, בפנימיות, בכפרי הנוער, ברבנים, במורים ובתלמידים שבקצה היא השקעה בעתיד של המדינה. לא רק בעוד מוסדות חינוך, אלא באנשים שיישאו מחר את המשימות הלאומיות של כולנו.

חינוך דתי-לאומי איננו רק מערכת שעות. הוא המקום שבו ילד פוגש בשנותיו החשובות ביותר את התורה, את הזהות היהודית ואת אהבת הארץ לא כרעיונות רחוקים, אלא כחלק מהחיים שלו. בכיתה, בבית המדרש, בסניף, בפנימייה, בכפר הנוער ובמפגש עם דמות חינוכית - נבנה הדור הבא של הציונות הדתית שמחבר בין תורה ועבודה, בין אמונה ועשייה, בין בית מדרש ושליחות.

במשך שנים המערכת הזו נשאה על כתפיה משימות גדולות, אבל לא תמיד קיבלה מהמדינה את הכלים המתאימים. הורים שילמו סכומים גבוהים כדי להחזיק חינוך תורני וערכי, מוסדות נאבקו על תקנים, תנועות נוער פעלו במבנים חסרים, פנימיות וכפרי נוער התמודדו עם עומסים, ותלמידים בקצה היו זקוקים למסגרת שתראה אותם לפני שיהיה מאוחר מדי.

בקדנציה הזו פעלה הציונות הדתית כדי להפוך את החינוך הדתי-לאומי ממערכת שנאבקה

על מקומה למערכת שמקבלת הכרה, תקצוב וכלים ארוכי טווח. תקצוב החמ"ד גדל ב-39%, ובשנת 2026 נוספו עוד 36 מלש"ח לטובת הציבור הדתי-לאומי בכל רחבי הארץ. לצד זאת הופחתו תשלומי ההורים בחינוך הדתי בהיקף של 145 מלש"ח, כדי להקל על משפחות שמבקשות לתת לילדיהן חינוך תורני, ציוני וערכי בלי לשאת לבדן בנטל הכלכלי.

הלב של החינוך הזה נמצא בדמויות החינוכיות. לכן נוספו 300 תקנים לרבנים בתיכונים הדתיים, תוגברו שעות הקודש, והוקצו 3 מלש"ח לעידוד מורים להשתלב בחמ"ד. זו אינה רק תוספת כוח אדם. זה חיזוק של הדמות שמלווה תלמיד בגיל שבו הזהות שלו נבנית: הרב, המחנכת, המורה והמדריך שמחברים בין לימוד תורה, שירות משמעותי, משפחה, קהילה ומדינה.

”
**בחינוך הדתי לאומי נבנה
הדור הבא של הציונות
הדתית שמחבר בין
תורה ועבודה, בין אמונה
ועשייה, בין בית מדרש
ושליחות.**

מוכנים לקדנציה הבאה

העשייה של השנים האחרונות היא נקודת המוצא לשלב הבא.

אחרי שהוכחנו שאפשר לשנות שיטה, להזיז חסמים, להעביר תקציבים ולבנות מנגנוני ביצוע - אנחנו באים עם תוכניות עבודה למשימות הלאומיות שעומדות לפתחנו.

להחזיר את המדינה לנגב ולגליל.

להחזיר את המילואימניקים הביתה.

להשלים את תיקון מערכת המשפט.

אותה דרך. אותה נחישות. השלב הבא.

מחזירים את המילואימניקים הביגה

יותר, רחב יותר וצודק יותר - כזה שמחזק את צה"ל, מרחיב את מעגל המשרתים, מקצר את ימי המילואים, ומעמיד את מי שנושאים בנטל במקום שבו הם צריכים להיות: ראשונים לשוויון.

יותר אנשים, פחות זמן

עיקרון היסוד של התוכנית שלנו פשוט: יותר אנשים לפחות זמן - ולא פחות אנשים ליותר זמן. במקום להעמיס עוד ועוד על אותם משרתים, אנחנו דורשים להרחיב את בסיס הכוח. במקום שמעטים יישחקו עד הקצה, יותר אזרחים צריכים לקחת חלק במשימת הביטחון.

היעד ברור ומדיד: להגיע עד 30 ימי מילואים בשנה כבר בשנת 2027. זהו יעד שאפתני, אבל הוא אינו חלום באוויר. הוא נשען על שינוי עומק בשלושה מרכיבים משלימים: יעול הפעלת מערך המילואים בצה"ל, תוכנית לאומית לגיוס חרדים, וחוק יסוד המשרתים.

יש רגע שבו צריך לעצור ולהסתכל למציאות בעיניים. האמת ידועה: אי אפשר להמשיך לבנות את הביטחון הלאומי של מדינת ישראל על אותם אנשים שוב ושוב; אי אפשר לדרוש מאותה קבוצה מצומצמת לעזוב עבודה, עסק, לימודים, משפחה וילדים לעשרות ולפעמים למאות ימי מילואים - ואז להסתפק בעוד תודה יפה, בעוד מחיאות כפיים, בעוד אמירות "מעריכים אתכם".

מאז פרוץ המלחמה, המילואימניקים הפכו לעמוד השדרה של הביטחון הישראלי. הם עזבו הכול והתייצבו, הם החזיקו קווים, נכנסו לעזה, הגנו על יישובים, שמרו על גבולות, חזרו הביתה - ואז נקראו שוב ושוב. מאחוריהם נשארו משפחות שנאלצו להסתדר לבד, עסקים שנאבקו לשרוד, בני ובנות זוג שנשאו בעומס, ילדים שהתרגלו להיעדרות, וסטודנטים שניסו לחזור למסלול חיים שנקטע פעם אחר פעם.

המציאות הזו יצרה חובה לאומית חדשה: להחזיר את המילואימניקים הביתה. לכן גיבשנו בציונות הדתית תוכנית ברורה, מדידה וישימה, שנועדה לבנות מודל נכון

”
**היעד: עד 30 ימי
מילואים בשנה כבר
בשנת 2027**

המשך בעמ' 18

**הציונות
הדתית**

42 01/18 2024

“کے لیے ہے
ایک نیا
پتہ“

ספר מלכים הפסוק

בראשות בצלאל סמטרין,
הנהלת
האגודה

בס"ד

המרכיב הראשון הוא שינוי תפיסת ההפעלה של מערך המילואים. בצה"ל קיימים כיום כוחות שאינם מנוצלים באופן מלא, ובמקביל יש יחידות שנושאות בעומס כבד מדי. לכן התוכנית כוללת החזרה מיידית של כ-50 אלף חיילים שאינם משובצים כיום ליחידות מילואים פעילות, העלאת כשירות והתאמת הכוחות למשימות הלחימה, הקמת מסגרות מילואים חדשות, וחלוקה מאוזנת יותר של משימות הביטחון בין היחידות הלוחמות בגזרות השונות.

זהו שינוי הכרחי. מערכת הביטחון אינה יכולה להמשיך לפעול מתוך הרגלים שנבנו למציאות אחרת. מלחמה ממושכת, איומים רב-זרתיים וצורך מתמשך בהגנה על גבולות ויישובים מחייבים צבא שמפעיל את כוח האדם שלו נכון יותר. לא עוד מעט מדי אנשים ביותר מדי משימות, אלא מערך רחב, כשיר ומאוזן שמאפשר לשמור על ביטחון בלי לשבור את מי שמשרתים.

אי אפשר בלי הרחבת מעגל המשרתים

המרכיב השני הוא התוכנית הלאומית לגיוס חרדים. צריך לומר

זאת ביושר: אי אפשר לפתור את עומס המילואים בלי הרחבה משמעותית של מעגל המשרתים. מי שאומר שאפשר להוריד את הנטל בלי לשלב אוכלוסיות נוספות - לא אומר אמת. אבל גם מי שחושב שגיוס חרדים לבדו יפתור את כל הבעיה - מפספס את התמונה המלאה.

זו איננה תוכנית נגד הציבור החרדי - זו תוכנית בעד ביטחון ישראל, בעד צדק ובעד אחריות לאומית. הציבור החרדי הוא חלק מעם ישראל, ולכן הוא צריך להיות חלק מהפתרון. הדרך לשם אינה מתחילה בסיסמה, אלא בבניית מסלולים שיאפשרו שירות אמיתי, מותאם ומשמעותי.

לכן התוכנית מתחילה עוד לפני הגיוס עצמו: הקמה ותקצוב של מכינות קדם-צבאיות חרדיות, ישיבות הסדר חרדיות, תנועות נוער וחוגי הכנה לשירות, וחיזוק החינוך הממלכתי-חרדי. מי שרוצה לשנות מציאות צריך לבנות את התשתית החינוכית והחברתית שתאפשר את השינוי.

בשלב השירות עצמו, התוכנית מבקשת להרחיב את מסלולי השירות הייעודיים: הגדלת חטיבת חשמונאים,

הקמת מסגרות לחימה חרדיות נוספות, מימוש תוכנית להקמת יחידות סמוכות לערים חרדיות, והקמת ישיבות הסדר לומדים ומשרתים באזורים מוגדרים. לצד השירות, נדרשת גם מעטפת ללוחם החרדי ולמשפחתו: בתי חייל חרדיים, מענקים ותמריצים למשרתים, וחיזוק עמותות ותיקות הפועלות בתחום.

ראשון לשוויון

המרכיב השלישי והאחרון הוא חוק יסוד המשרתים. כי לצד החובה להוריד את עומס השירות, המדינה צריכה לשנות מן היסוד את היחס שלה למי שמשרת.

מילואימניק אינו צריך לעמוד בסוף התור. מי שעוזב את הבית כדי להגן על המדינה צריך להיות ראשון כשהמדינה מחלקת הזדמנויות.

העיקרון פשוט: מי שמשרת יותר - מקבל יותר. לא כמחווה, לא כפרס סמלי, אלא כסדר עדיפויות לאומי. מילואימניקים יקבלו עדיפות בתוכניות "דירה בהנחה", במעונות היום של משרד העבודה, בקבלה ללימודים אקדמיים, במעונות סטודנטים, בדיוור הציבורי והממשלתי ובקבלה לעבודה בשירות המדינה. גם בני ובנות הזוג של המילואימניקים יהיו זכאים להטבות, מתוך הבנה שהשירות אינו פוגע רק במי שלובש מדים, אלא בכל הבית שנשאר מאחור.

זה ההבדל בין הוקרה בדיבורים לבין הוקרה במדיניות. במשך שנים אמרו למילואימניקים תודה. עכשיו צריך לבנות מדינה שאומרת להם תודה בחיים עצמם: בדיוור, בתעסוקה, בלימודים, במשפחה, בפרנסה וביכולת לחזור הביתה בלי לשלם לבד את המחיר.

תוכנית המילואימניקים אינה עוד תוכנית הטבות. היא שינוי במודל השירות של מדינת ישראל. יותר לוחמים. פחות עומס על המשרתים. שירות מילואים קצר יותר. מדינה שמוקירה בפועל את מי שמגן עליה.

המילואימניקים עשו את שלהם. עכשיו המדינה צריכה לעשות את שלה: להרחיב את מעגל המשרתים, לייעל את מערך המילואים, לחוקק את חוק יסוד המשרתים - ולהחזיר את המילואימניקים הביתה.

” יותר לוחמים. פחות עומס על המשרתים. שירות מילואים קצר יותר. מדינה שמוקירה בפועל את מי שמגן עליה.

כן. מיייהדים.

תוכנית הציונות הדתית:

מעתיקים את
מהכנת ההתיישבות ביו"ש

לנגב והגליל

לכן גיבשנו בציונות הדתית תוכנית רחבה לנגב ולגליל. לא תוכנית של כותרות, אלא תוכנית פעולה שנשענת על שלושה צירים: אדם וביטחון. כי בלי אחיזה בקרקע אין התיישבות. בלי אנשים אין חיים. ובלי ביטחון אישי ומשילות אין אפשרות לבנות עתיד.

אדמה: איפה שיש התיישבות יש ביטחון

הציר הראשון הוא הקרקע. בנגב ובגליל, כמו ביהודה ושומרון, מי שנמצא בשטח קובע את המציאות. במקום שבו המדינה אינה מתכננת, אינה בונה ואינה שומרת על הקרקע - אחרים ממלאים את החלל. לכן המאבק על הקרקע הוא לא עניין טכני של ועדות תכנון, אלא מאבק על הריבונות הישראלית.

”
**התוכנית כוללת הסרת
חסמים תכנוניים,
שינוי סדרי העדיפויות
במוסדות התכנון
והחזרת האינטרס
הציוני והלאומי למרכז
מדיניות הקרקע.**

להחזיר את המדינה לנגב ולגליל

ביהודה ושומרון הוכחנו בקדנציה האחרונה שמציאות לאומית לא משתנה מעצמה. היא משתנה כשמפסיקים להסתפק בסיסמאות, נכנסים לפרטים, מסירים חסמים, מעבירים סמכויות, מתכננים, מתקצבים ועולים לקרקע. במקום לחכות שהשטח יכתוב את המציאות, החזרנו את המדיניות אל השטח.

עכשיו צריך לקחת את אותה תפיסת פעולה לנגב ולגליל. הנגב והגליל אינם "פריפריה" במובן הישן של המילה. למעשה, אלה המרחבים שבהם ייקבע עתידה של ישראל: מי יחזיק בקרקע, איפה יקומו יישובים, האם משפחות צעירות יוכלו לבנות שם חיים, והאם המדינה תחזור להיות נוכחת במקום שבו נוצרו במשך שנים ואקום, פשיעה, בנייה בלתי חוקית ואובדן משילות.

המדינה מאבדת את הדבר הבסיסי ביותר שהיא חייבת לאזרחיה: ביטחון.

אי אפשר לנצח את התופעה הזו בכלים הרגילים בלבד. לכן נקדם הוראת שעה לאומית למאבק בפשיעה המאורגנת, עם כלים חריגים, ממוקדים ומפוקחים משפטית. המטרה היא לעבור מהגנה להתקפה: לפרק את מוקדי הכוח של ארגוני הפשיעה, לחנוק את מקורות המימון שלהם, להכניס את כל גופי הביטחון הנדרשים למערכה, ולהחזיר למדינה את השליטה.

התוכנית שלנו כוללת הסרת חסמים תכנוניים, שינוי סדרי העדיפויות במוסדות התכנון והחזרת האינטרס הצינוני והלאומי למרכז מדיניות הקרקע. הממשעות המעשית היא אישור והרחבה מואצת של יישובים קיימים, עלייה מהירה לקרקע של 20 יישובים חדשים בגליל ו-20 יישובים חדשים בנגב, הקמת עשרות חוות במוקדים אסטרטגיים, יצירת רצפים התיישבותיים, שמירה על עתודות הקרקע, הגנה על אדמות מדינה ושטחים פתוחים, וביטול תוכניות שיוצרות רצפים טריטוריאליים ערביים והשתלטות על אדמות המדינה.

זהו חלק בלתי נפרד מהתוכנית לנגב ולגליל. לא ניתן לבנות יישובים חדשים, להביא משפחות, לעודד עסקים ולחזק קהילות - בזמן שהאזרח מרגיש שהמדינה לא מגינה עליו. המשילות אינה נספח לתוכנית ההתיישבות. היא תנאי לקיומה.

עכשיו מגיע תורם

ביהודה ושומרון הוכחנו שאפשר לקחת חזון ולהפוך אותו למדיניות, לקחת מדיניות ולהפוך אותה לתקציבים, ולקחת תקציבים ולהפוך אותם לכבישים, בתים, חוות ויישובים. עכשיו צריך לעשות את אותו הדבר במרחבים שבהם ייקבע עתידה של מדינת ישראל בעשורים הבאים.

זו אינה תוכנית "לפיתוח הפריפריה". זו תוכנית ציונית כוללת להחזרת המדינה אל הקרקע, אל האנשים ואל הביטחון. לא מחכים שהמציאות תשתנה. מתכננים. מתיישבים. מביאים אנשים. מחזירים משילות. בונים עתיד. עכשיו מגיע תורם של הנגב והגליל.

התוכנית שלנו כוללת הסרת חסמים תכנוניים, שינוי סדרי העדיפויות במוסדות התכנון והחזרת האינטרס הצינוני והלאומי למרכז מדיניות הקרקע. הממשעות המעשית היא אישור והרחבה מואצת של יישובים קיימים, עלייה מהירה לקרקע של 20 יישובים חדשים בגליל ו-20 יישובים חדשים בנגב, הקמת עשרות חוות במוקדים אסטרטגיים, יצירת רצפים התיישבותיים ושמירה על עתודות הקרקע.

זה לא רק עוד פרק בתכנון אזורי. חווה, יישוב חדש, הרחבה קהילתית או רצף התיישבותי הם הדרך שבה מדינה ריבונית אומרת: אנחנו כאן כדי להישאר.

אדם: מיליון ישראלים חדשים לנגב ולגליל

אבל קרקע בלי אנשים לא שווה הרבה. כדי שהנגב והגליל יהפכו למרחבים חזקים ומשגשגים, צריך להביא אליהם חיים חדשים: משפחות, קהילות, רופאים, מורים, יזמים, בעלי עסקים, עולים חדשים ומילואימניקים. לכן היעד שאנחנו מציבים ברור: להביא עוד מיליון תושבים יהודים לנגב ולגליל.

כדי שזה יקרה, אי אפשר להסתפק בקריאות אידיאליסטיות. צריך להפוך את המעבר לנגב ולגליל לכדאי, אפשרי ומשתלם. מי שבונה את הנגב והגליל - המדינה צריכה לעמוד מאחוריו.

לכן התוכנית כוללת תמריצים לאוכלוסיות יעד שיכולות לשנות את פני האזורים האלה: מילואימניקים ומשפחות משרתות יקבלו קדימות, הטבות דיור ותמריצי מעבר; עולים חדשים יקבלו מסלול קליטה והתיישבות ייעודי; משפחות צעירות יקבלו כלים לדיור בר-השגה, סבסוד פיתוח והטבות; רופאים, מורים ואנשי מקצוע יקבלו מענקים ותמריצים למעבר; ויזמים ובעלי עסקים יפגשו סביבת מס ותמריצים שתעודד פעילות כלכלית בנגב ובגליל.

ביטחון: להחזיר את המשילות

בלי ביטחון אישי אין התיישבות. בלי משילות אין פיתוח. בלי אכיפה אמיתית, משפחות לא יעברו, עסקים לא יצמחו, וקהילות לא יוכלו להחזיק חיים נורמליים.

צריך לומר את האמת: היקפי הנשק הבלתי חוקי והפשיעה המאורגנת בחברה הערבית הפכו לאיום מסוכן על הביטחון הלאומי והאזרחי. זו אינה רק בעיית פלילים: במקומות שבהם ארגוני פשיעה גוברים פרוטקשיון, מחזיקים נשק ומטילים אימה על עסקים ואזרחים -

משחררים את החסימה

תכנית סמוטריץ' ורוטמן להמשך תיקון מערכת המשפט

לבחור שופטים אחרת

הציר הראשון הוא בית המשפט העליון. מי שיושב בעליון אינו עוסק רק בסכסוכים משפטיים רגילים. הוא משפיע על שאלות היסוד של המדינה. לכן הדרך שבה נבחרים שופטי העליון חייבת להשתנות.

נפעל לכך שמינוי שופטי העליון ישקף אחריות ציבורית רחבה יותר, שקיפות גדולה יותר ואיזון נכון יותר בין הרשויות. מועמדים לבית המשפט העליון יעברו שימוע ציבורי שבו יוצגו תפיסותיהם המשפטיות והחוקתיות, תרומתם לחשיבה המשפטית והבנתם את האיזון הנדרש בין משפט, דמוקרטיה וזהותה היהודית של המדינה.

לצד זאת נקדם שינוי באופן בחירת נשיא בית המשפט העליון ומשנהו, כך שלא יעשה עוד שימוש בשיטת הסניוריטי הסגורה שממנה את עצמה, אלא הליך דמוקרטי בתוך מערכת המשפט עצמה. גם קביעת הרכבי השופטים בתיקים רגישים צריכה להיות נקייה מהתערבות אנושית, שקופה ואקראית, כדי שאמון הציבור לא ייפגע מהתחושה שהרכב התיק יכול להכריע את התוצאה עוד לפני תחילת הדין.

ממשלה שיכולה למשוך

הציר השני הוא הייעוץ המשפטי והפרקליטות. בכנסת האחרונה כבר התחלנו במהלך לפיצול תפקיד היעוץ

מערכת משפט חזקה היא תנאי למדינה מתוקנת. היא צריכה להיות עצמאית, מקצועית, שקופה וזוכה לאמון הציבור. אבל במשך שנים נוצר בישראל חוסר איזון עמוק: הכרעות ערכיות ולאומיות שהיו אמורות להתקבל בקלפי, בכנסת ובממשלה עברו שוב ושוב לזירה משפטית מצומצמת; שרים נבחרים מצאו את עצמם מול חסמים משפטיים קבועים; הכנסת חוקקה, הממשלה ביקשה למשול, ובפועל יותר מדי החלטות הוכרעו בידי מי שלא עומדים לבחירת הציבור.

הקדנציה הקרובה תהיה נקודת הכרעה. שופטים רבים צפויים להתמנות לבית המשפט העליון, והם ישפיעו על דמותה של מדינת ישראל בעשורים הבאים

הקדנציה הקרובה תהיה נקודת הכרעה. שופטים רבים צפויים להתמנות לבית המשפט העליון, והם ישפיעו על דמותה של מדינת ישראל בעשורים הבאים: על סמכויות הממשלה והכנסת, על ביטחון המדינה, על ההתיישבות, על

זהותה היהודית של המדינה, על מדיניות ההגירה, על המאבק בטרור ועל היחסים בין הרשויות. זו לא שאלה משפטית בלבד. זו שאלה דמוקרטית ולאומית ממדרגה ראשונה.

לכן, גיבשנו בציונות הדתית תוכנית משפטית רחבה להמשך תיקון מערכת המשפט. לא כדי להחליש את שלטון החוק, אלא כדי להחזיר אותו למקומו הנכון: חוק ברור, רשויות מאוזנות, ממשלה שיכולה למשול, כנסת שיכולה לחוקק, מערכת משפט מקצועית ועצמאית - וציבור שידוע שהקול שלו באמת קובע.

או למסור מידע חלקי. לכן נקדם חובת התייצבות של עובדי מדינה בכירים בפני ועדות הכנסת, ונחזק את כלי הפיקוח של נבחרי הציבור על המערכת המבצעת.

שירות מדינה שמבצע מדיניות

משילות אינה תלויה רק בבית המשפט. היא תלויה גם בשאלה האם הממשלה מסוגלת להפעיל את שירות המדינה בהתאם למדיניות שעליה נבחרה. במשך שנים נוצר נתק בין אחריות לסמכות: הציבור בוחר ממשלה, השרים נושאים באחריות, אבל במוקדי ביצוע רבים יושבים בעלי תפקידים שאינם מחויבים למדיניות הממשלה ולעיתים אף מסכלים אותה.

לכן נפעל להחזרת סמכות המינויים לממשלה ולשרים, לביטול ועדות מינויים שמגבילות את שיקול הדעת של הדרג הנבחר, ולקביעת אפשרות להחלפת עד 50% מבעלי התפקידים הבכירים בשירות המדינה עם כניסת ממשלה ושרים לתפקידם. המטרה אינה לפגוע ברציפות המקצועית, אלא ליצור איזון נכון: שירות מדינה מקצועי, יציב ומנוסה - אבל כזה שמאפשר לנבחרי הציבור לממש את המדיניות שלשמה קיבלו מנדט.

שקיפות, אחריות וכללי משחק הוגנים

מערכת משפט חזקה גם צריכה להיות שקופה יותר לציבור. כחלק מהתוכנית, נקדם שידור והקלטה של דיונים בבית המשפט העליון ובבתי המשפט המנהליים, נבטל את האיסור על הקלטת דיונים, ונקדם פרסום מסודר של פסקי דין בענייני משפחה תוך שמירה על פרטיות הצדדים. הציבור זכאי לדעת כיצד מתקבלות החלטות שמשפיעות על חייו.

נפעל גם לתיקון כללי המשחק שמעצבים את המערכת הפוליטית והמשפטית: הורדת אחוז החסימה לצד מנגנון ברית עודפים רחב יותר, פתק חצי פתוח שיחזק את הקשר בין הבוחר לנבחר, מחיקת עבירת הפרת האמונים כעבירת סל עמומה, החזרת מנגנון חסינות חברי הכנסת למתכונתו הקודמת, והסדרת הגנות שימנעו שימוש לרעה בהליכים משפטיים כדי לסכל הכרעות דמוקרטיות.

זו התוכנית המשפטית שלנו לשלב הבא: בית משפט מאוזן יותר, ייעוץ משפטי שמאפשר לממשלה למשול, פרקליטות חזקה אבל מפוקחת, בג"ץ עם כללים ברורים, שירות מדינה שמבצע מדיניות, כנסת שמפקחת באמת, ושקיפות רחבה יותר במערכות שמחזיקות בכוח ציבורי.

המשפטי לממשלה, וקבענו שעצת היועץ היא עצה בלבד - הממשלה אינה כבולה אליה. בקדנציה הבאה נשלים את הפיצול: יועץ משפטי לממשלה שתפקידו לייעץ לממשלה ולסייע לה לקדם מדיניות במסגרת הדין, ולצידו תובע כללי עצמאי שיופקד על ההליכים הפליליים וישמור על עצמאות התביעה.

אותה תפיסה צריכה לחול גם במשרדי הממשלה. יועצים משפטיים במשרדים צריכים לעבוד עם השרים כדי לממש מדיניות חוקית, לא להפוך לגורם שמחליף את שיקול הדעת של הדרג הנבחר. לכן, נפעל לכך שיועצים משפטיים במשרדי הממשלה ימונו כמשרות אמון של השרים, מתוך מחויבות מקצועית לחוק ומתוך הבנה שתפקידם לאפשר ביצוע, לא לחסום אותו.

אבל תיקון מערכת המשפט אינו מסתיים ביועצים המשפטיים. הפרקליטות וגופי החקירה מחזיקים בכוח עצום על חיי אזרחים, נבחרי ציבור ומערכות שלטון. כוח כזה חייב לבוא עם ביקורת אמיתית, לכן, נחזק את הפיקוח על גורמי החקירה והתביעה, נקים גוף ביקורת וחקירה עצמאי למייצגי המדינה בערכאות ולגורמי התביעה, נחזק את סמכויות נציב התלונות, ונפתח את שיטת המינויים בפרקליטות למכרזים חיצוניים גם בדרגים הבכירים. מערכת חזקה אינה מערכת שסוגרת את שעריה - היא מערכת שמסוגלת להיבדק, להשתנות ולהכניס לתוכה קולות מקצועיים נוספים.

להחזיר את המילה האחרונה לציבור

הציר השלישי הוא הסדרת היחסים בין הכנסת, הממשלה ובג"ץ. בדמוקרטיה, העם בוחר את נציגיו כדי שהם יחוקקו וינהלו את המדינה. כאשר בית המשפט הופך למחוקק-על, כאשר כמעט כל החלטת ממשלה מגיעה לבג"ץ, וכאשר עתירות ציבוריות מחליפות את הדיון הציבורי והפוליטי - האיזון בין הרשויות מופר.

לכן נקדם הסדרה חוקתית ברורה של סמכות בית המשפט לבטל חוקים, יחד עם פסקת התגברות שתשיב לכנסת את המילה האחרונה. נחזיר מגבלות סבירות על זכות העמידה, כדי שבית המשפט יעסוק במקרים שבהם יש פגיעה ממשיכה ולא יהפוך למסלול עוקף-קלפי. נסדיר את סדרי הדין בבג"ץ, נקבע לוחות זמנים ברורים, ונפסיק מצב שבו צווים, הליכים ועתירות מתמשכות מנהלים בפועל את עבודת הממשלה.

חיזוק הדמוקרטיה מחייב גם כנסת חזקה יותר. הכנסת לא יכולה לפקח באמת על עבודת הממשלה והשירות הציבורי אם בכירים יכולים להתחמק מהתייצבות בוועדות

הכירו את הנבחרת

מאחורי הדרך, ההחלטות והתוכניות עומדים אנשים.

אנשים שמגיעים מהשטח, מכירים את הציבור, נכנסים לפרטים,
עומדים בלחצים ופועלים מתוך מחויבות עמוקה לעם ישראל,
לתורת ישראל ולארץ ישראל.

זו הנבחרת של הציונות הדתית - נבחרת שבאה לעבוד, לקחת
אחריות, ולהמשיך להפוך דרך לעשייה ממשלתית.

צילום: סטודיו תומאס

בצלאל סמוטריץ'

**הכי ריגש אותך
בקדנציה האחרונה**
מהפכת ההתיישבות והחזרה
לצפון השומרון

גיל
46

ארוחת בוקר
לא מספיק לאכול ארוחת
בוקר - רק קפה

**מעריך
מהמחנה השני**
מיכאל ביטון. שחקן נשמה

ילדים
שבעה

השתנה בי אחרי סגל
משתדל לא לתת יד לשיח מפלג.
לחלוק לגופו של עניין ולא לגופו
של אדם

לא יודעים עלי
אני חובב חזנות

**אם לא הייתי
פוליטיקאי**
כנראה רב או מחנך

הכי מתחרטת
ההליכה שולל אחרי "החזרה
בתשובה" של בנט אחרי שהוא
נטש ולא עבר את אחוז החסימה
בבחירות 2019

**עושה קבוע
ולא אווטר**
משתדל לקחת את הילדים
בבוקר למסגרות

חטא קולינרי
מתוקים

אורית סטרוק

**הכי ריגש אותך
בקדנציה האחרונה**
מהפכת ההתיישבות

ארוחת בוקר
ירקות חתוכים
וכוס קפה נטול

ילדים
11 ב"ה. כולל בתנו
האהובה שושנה עליה
אנחנו אבלים

לא יודעים עלי
שאני לא אוכלת בשר (ואז
מתאכזבים שלא נגעתי באוכל)

**אם לא הייתי
פוליטיקאית**
החלום היה להיות
מחנכת וסופרת

**עושה קבוע
ולא אוותר**
תפילה יומית במערת המכפלה

גיל
66 מאז הלידה,
50 מאז החזרה בתשובה

מעריך מהמחנה השני
ברמת הכשרון - אחמד טיבי
ומנסור עבאס. שמים את רוב
הח"כים בכיס הקטן. לכן הם גם
כ"כ מסוכנים. ברמה הערכית -
טטיאנה מזרסקי מיש עתיד, ושרון
ניר מישראל ביתנו. חבל ששתיהן
לא ממשיכות.

השתנה בי אחרי סנל
תחושת האחריות והחובה לוודא
שמדינת ישראל פועלת נכון ולא
טועה - התגברה

הכי מתחרטת
מתחרטת על מקרים בהם עלבתי
באחרים. אפשר וצריך להגיד את
האמת שלי ולשכנע בה מתוך כבוד
וללא השפלת הזולת. משתדלת
לא למעוד בזה

חטא קולינרי
גלידות, בעיקר טילון
פקאן

שמחה רוטמן

הכי ריגש אותך בקדנציה האחרונה

העברת ההחלטות נגד מדינה
פלסטינית ובעד ריבונות ביו"ש
בתמיכה של 80 חברי כנסת
בפעם הראשונה מאז ומעולם

ארוחת בוקר

ביצים וגבינות

ילדים

חמישה

לא יודעים עלי

ניהלתי בית ספר לערביות
תושבי הרשות הפלסטינית
במזרח ירושלים

אם לא הייתי פוליטיקאי

הייתי עורך דין

עושה קבוע ולא אוותר

שומע מוזיקה

גיל

46

מעריך מהמחנה השני

יוליה מלינובסקי
שותפתי לחקיקת חוק
עונש מוות למחבלי הנוח'בה

השתנה בי אחרי סגל

יותר משתדל להתעלם מסוחר
השנאה ויותר מבין שאין להם
קהל

הכי מתחרט

שקראתי קריאה שלישית לטלי
גוטליב. היא עד היום מזכירה
לי את זה

חטא קולינרי

קולה זירו

צביקה מור

הכי ריגש אותך בקדנציה האחרונה

החזרה של איתן מהשבי,
וההתגייסות הטוטאלית של
הלוחמים והמשפחות שלהם
למען הכלל והחטופים

ארוחת בוקר

יוגורט גרנולה ופרי

ילדים

שמונה

לא יודעים עלי

יש לי פחד גבהים ואני צנחן

אם לא הייתי פוליטיקאי

מרצה במכללה
וממשיך במחקר

גיל

50

השתנה בי אחרי סגל

להבין שאני צריך להיות במערכה
הציבורית

חטא קולינרי

פרוסת עוגה שנייה

מה אתה רוצה להביא לכנסת?

עמידה איתנה על עקרונותיי, מתוך
כבוד לזולת, העיסוק לגופו של
עניין ולא לגופו של אדם

איתמר איתם

גיל
45

**הכי ריגש אותך
בקדנציה האחרונה**

לראות את הלוחמים באים
ומתייצבים פעם אחר פעם

הכי ריגש

לראות את הלוחמים באים
ומתייצבים פעם אחר פעם

ארוחת בוקר

קפה

ילדים

שישה

לא יודעים עלי

שאני אופה חלות מדופלם.
ומגלף כפות בעץ

**אם לא היית
רץ לכנסת מה היית
עושה?**

הייתי ממשיך בעשייה חינוכית

**עושה קבוע
ולא אוותר**

לקרוא ספרים

מעריך מהמחנה השני

רועי קונקול המתמודד במפלגת
כחול לבן הוא איש אמת

השתנה בי אחרי 7.10

לא השתנתי אבל התבהרו לי
תובנות ביחס לעוצמות של עם
ישראל ולצורך בלקיחת אחריות

הכי מתחרט

חברויות שדעכו בגלל הזמן
והחיים...

חטא קולינרי

סטייק טוב

צבי סוכות

הכי ריגש אותך בקדנציה האחרונה

החזרה של החטופים הביתה,
חוקים שהצלחתי להעביר
בוועדת החינוך לטובת אנשי
המילואים היקרים ומשפחות
אנשי הקבע

ארוחת בוקר סלט וחלבון

ילדים

שישה, נכון לשעת
הראיון (יתכנו שינויים עד
הדפסת הגיליון)

לא יודעים עלי

אני מאוד אוהב לעבוד
בחקלאות, כל שבוע
משתדל לטפח כמה שעות
את הגינה בבית

אם לא הייתי פוליטיקאי

מורה ומחנך

גיל
35

מעריך מהמחנה השני

אלון שוסטר. בן אדם שיודע
לחוקק בצורה רצינית, לא מסכים
איתו על הרבה דברים אבל הוא
גם ערכי וגם יסודי.

השתנה בי אחרי סגל

לא להתרגש מאנשים עם הרבה
דרגות על הכתפיים שאומרים
דברים בפנים חמורי-סבר, פעם
הייתי מתרגש יותר והיום אני מבין
שצריך להילחם על האמת שלנו

הכי מתחרט כל שעת שינה

חטא קולינרי כריות עם חלב

עושה קבוע ולא אוותר

לימוד כל יום של הדף היומי

רעות בן חיים

הכי ריגש אותך בקדנציה האחרונה

המון דברים. היה רגע אחד של קוללום מרגש ומיוחד לשובם של החטופים. פסיפס אנושי של אלפי אנשים ממגזרים שונים, בקצה קצה הארץ במעבר ניצנה, במקביל לחסימת משאיות הסיוע לחמאס שבאותו יום, בעקבות המחאה שלנו, נעצרה משם לחלוטין

ארוחת בוקר

בלי נס, בלי קפה, לא סובלת אפילו את הריח. לרוב אני פשוט מדלגת עליה

לא יודעים עלי

הייתי ילדה שובבה. עשיתי שטויות בשנות התיכון, העיפו אותי מהאולפנה שבה למדתי. לימים, אני אומרת תודה על המהלך הזה. הייתי צריכה דחיפה שתכוון אותי לבניית האישיות שלי ולגדילה. ותודה לאולפנה בנוב שהיתה המקום שעיצב אותי

אם לא הייתי פוליטיקאי

יש לי חלום להקים שבט נשי שורשי ומחבק, ואם לא - אז מענים להלומים, לנוער נושר, לנפגעים, לחלקים בחברה שקרובים לי ללב

עושה קבוע ולא אוותר

רכיבה על אופניים. גם אם אני ארצה להפסיק יש לי איש שיעלה אותי עליהן מיד בחזרה. בכל מצב

גיל
40

ילדים

9 בלי עין הרע, 17.5 ומטה

מעריך מהמחנה השני

יוליה מלינובסקי. אמרתי לה המון פעמים שאני רוצה להיות היא כשאני אהיה גדולה. למדתי ממנה לעבוד רציני, חזק, ובלי הפסקה

השתנה בי אחרי סג.7

מעט נשאר כשהיה. החרדה, הדאגות, הכאב שהוא משקולת על הלב, הדחיפות לפעול, כבר לא מאמינה שאני יכולה לשבת בבית ומישהו אחר יעשה את העבודה

הכי מתחרטת

בין הלידות האחרונות זכינו לקחת ילד אומנה מתוק. מתחרטת שלא עשינו את זה קודם. זה חוויה מיוחדת שעוטפת את כל הבית בחום ואהבה

חטא קולינרי

מטוגן

אוהד טל

ארוחת בוקר

כוס קפה קר עם שמנת
תנסו פעם אחת, לא תוכלו
לחזור לשתות קפה רגיל

ילדים

4 בנים

לא יודעים עלי

שאני בן גאה לעדה
המרוקאית. כן, שם המשפחה
מבלבל וגם המראה... אבל
מוזמנים לבית הכנסת שלנו
באפרת כשאני חזן ותראו
בעצמכם

אם לא היית רץ לכנסת מה היית עושה?

ממשיך לעסוק בעשייה ציונית,
חינוך וחיבור בין עם ישראל לארצו
ולשורשיו

גיל

44

עושה קבוע ולא אוותר

לזכור ולחגוג את יום ההולדת
של אשתי (ערב ראש השנה...
מזל טוב תמר!!)

הכי ריגש

הגבורה האדירה של אנשים כמו צביקה
מור, משפחות חטופים, משפחות הלוחמים
ומשפחות שכולות, שלצד הכאב והקושי
הפרטי הבינו את גודל השעה והתגייסו
למען עם ישראל, למען הניצחון והשבת
הכבוד הלאומי, גם במחיר אישי גדול. עדיין
מתפעל ומצדיע להם

מעריך מהמחנה השני

יש כמה שאני מאוד מעריך. מיכאל ביטון
כמובן הוא חבר ואח על מלא, גם כשלא
מסכימים, מלמד את כולנו את מה שהוא
קורא לו- פוליטיקה של הכנסת אורחים.
הוא יחסר לעם ישראל כנציג ציבור.

השתנה בי אחרי סג.

חדות המטרה וההבנה שאנחנו
במלחמת קיום שדורשת מאיתנו
לראות את המשותף, להתמקד
בניצחון ולא לוותר על הבית. וכן,
את כובד האחריות לצד הזכות
לשרת את עם ישראל דווקא
בתקופה הזו

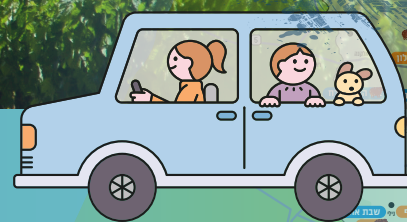
הכי מתחרט

שלא הצלחנו להשלים את רפורמת
החלב כדי לחזק את החקלאות, לשחרר
את החקלאים ממנגנוני השליטה של
מועצת החלב ולהוריד את יוקר המחיה
לאזרחי ישראל

חטא קולירי

ראו לעיל את התשובה על ארוחת
הבוקר שלי

באים לראות את מהפכת ההתיישבות בעיניים

בסוכות מטיילים בהתיישבות

הציונות הדתית מזמינה אתכם לבחור באחד מהמסלולים ביו"ש
ובעזרת אפליקציה משפחתית לעבור בין היישובים והחוות
וליהנות מאטרקציות ומחוויות לאורך הדרך.

ימים ראשון-חמישי < ט"ז-כ' בתשרי < 27.9-1.10

לפרטים סרקו את הברקוד או כנסו לאתר הציונות הדתית
מוקד טלפוני: 09-8841359